

слава подпорка намерилъ за свое-то спокойство. Та-квѣз челоуѣкъ ще до вѣка да бѣде играчка на про-менливы-те обстоятелства. Съ тѣхъ ще нѣкой път да сѣ възкачува на високо, па после ще съ тыя и-сты-те да пада въ безднѣ.

Главна вещь въ челоуѣка не е тѣло-то негово, но духъ-атъ, кой-то е источникъ на мышленіе-то и на дѣлательности-те. Но зато пакъ сѣ не простира ни власть-та душевна на далеко, но само на него. Той може, но и то само свое-то щастіе, само сво-та сѣдбина, да сотвориѣва и да урежда, а не и оныя предмети, съ кои-то той стои въ сношеніе, до гдѣ е тука на земнѣ-тѣ; защо то е подчинѣно на земны-те законы. Зато кога сѣ каже: „челоуѣкъ е творецъ на своѣ-тѣ сѣдбиниѣ“, то ще да каже: въ неговѣ-тѣ власть стои да бѣде щастенъ или нещастенъ, и то безъ никакви зависимости отъ вѣнкашы-те об-стоятелства.

И то е права истина, чи стои то въ неговѣ-тѣ власть; защо, за ради това му е далъ Богъ свобод-нѣ волю, мысль и дѣлательни силы; далъ му е предосмотрителность, ко-то е на искусство-то осно-вана, да бы былъ въ състоаніе, да придобіе себе различны улажденіѣ и пріятности на животъ-атъ си, найпосле му е далъ и Исусовѣ-тѣ премудрость, да си придобіе съ нежъ вѣтрешно и постоянно благо-получіе; защо челоуѣческа-та премудрость съ сичко-то си благоразуміе може да ны излѣже, а премуд-рость-та Христова никоги неще да ны излѣже. Че-лоуѣческа-та премудрость сѣ променаѣва споредъ обсто-ятелства-та, а Христова-та сѣ никоги непроменаѣва, но секи пътъ е една и иста, ко-то е основана на вѣч-ный-атъ Божій уставъ, кой-то постои въ свѣтъ-атъ.